

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/130/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613204169
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8613204169.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu N. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, G., právne zastúpeného JUDr. Karolom Glinským, advokátom, Cintorínska 554/67, Stropkov, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, právne zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Daniel Blyšťan, s.r.o., Rastislavova 68, Košice, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o návrhu na prerušenie konania, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Svidník č.k. 6C/252/2013 zo dňa 30.04.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol.

Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa v predmetnom konaní domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C/1559/2012 zo dňa 19.01.2012.

Uviedol, že žalovaná podala v predmetnej veci návrh na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len O.s.p.) až do právoplatného skončenia konania o uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012, vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 382/2013. Mal za to, že predložený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10.07.2013, na ktorý žalovaná poukazuje, sa týkal iba procesných pochybení postupu všeobecných súdov. Ústavný súd ani v jednom z predmetných rozhodnutí nespochybnil vecnú správnosť záverov rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Keďže neboli naplnené pojmové znaky nutnosti prerušenia konania v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. v predmetnej veci, súd návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Poukázala na to, že nemožno súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa, pre ktoré zamietol návrh na prerušenie konania. Uviedla, že v konaní vedenom pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II. ÚS 382/2013 sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie vo veci vedenej pred súdom prvého stupňa. Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012 rozhodol v procesnej forme o odmietnutí dovolania, avšak vyslovil v odôvodnení uznesenia o odmietnutí dovolania závery meritórnej povahy nemajúce žiaden vzťah k dôvodom odmietnutia dovolania. Bola toho názoru, že rozhodnutie v konaní vedenom pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 382/2013 môže mať vplyv na rozhodnutie vo veci vedenej pred prvostupňovým súdom, keďže ostatné súdy Slovenskej republiky si osvojili závery uvedené v tomto rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012 a zároveň sa stalo bežnou praxou súdov poukazovať na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v exekučných konaniach a navyše na také rozhodnutia, ktoré nie sú rozhodnutiami meritórnymi, ale rozhodnutiami, ktorými Najvyšší súd SR len odmietol podané dovolanie. Súdny prihladájú vo všeobecnosti na pro - spotrebiteľské rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky, a preto je nevyhnutné, aby sa rovnako za právne významné považovali rozhodnutia, ktorými dôjde k zrušeniu takýchto pro - spotrebiteľských rozhodnutí. Pokiaľ sudy považujú za právne významné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktorými bolo odmietnuté dovolanie v exekučných veciach a v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor týkajúci sa rozhodcovskej doložky, musí mať právny význam aj také rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým by bolo takéto rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušené. Žiaden zo všeobecných súdov sa nevyporiadal s procesným pochybením a prekročením zákonného rámca zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý dovolanie odmietol, avšak v jeho odôvodnení vyslovil meritórne závery, čím boli porušené základné práva žalovaného. Tomu nasvedčuje aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (najmä I. ÚS 402/2008 z 01.04.2009). Podľa tejto judikatúry je nesprávne uvádzať vecné závery v rámci procesného rozhodnutia, ktorým sa odmietlo dovolanie a ide o neprípustný postup. Ústavný súd Slovenskej republiky už rozhodol vo veci II. ÚS 499/2012 z 10.07.2013, pričom konštatoval porušenie základného práva žalovaného na spravodlivý proces v exekučnej veci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Cdo/5/2012, pričom toto rozhodnutie je takmer totožné s rozhodnutím 6Cdo/1/2012. Zároveň namietal, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, a preto je takéto rozhodnutie nezákonné, lebo dostatočne a zrozumiteľne neuviedol prečo a akými úvahami dospel k záveru, že predmetné konanie nie je potrebné prerušiť. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle zákona a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým uznesením súdu prvého stupňa ako aj s jeho odôvodnením, pričom má za to, že nie je dôvod na prerušenie konania. Navrhol uznesenie súdu prvého stupňa potvrdiť a žalovanú zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 2 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa správne posúdil rozhodujúce okolnosti pre vydanie tohto procesného rozhodnutia a vo veci aj správne rozhodol. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa § 109 ods. 2 O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak
a/ sa účastník nemôže konania zúčastniť pre prekážku trvalejšej povahy, alebo pre to, že jeho pobyt nie je známy;
b/ zákonný zástupca účastníka zomrel alebo stratil spôsobilosť konať pred súdom;
c/ prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V predmetnej veci žalovaná žiadala o prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, v ktorom sa prejednáva ústavná sťažnosť žalovanej vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012.

V zhode so súdom prvého stupňa je potrebné konštatovať, že otázky riešené v súčasnosti v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nemajú priamy dopad na argumentáciu uvedenú v žalobe, ktorou sa žalobca obrátil na súd prvého stupňa dňa 17.07.2013 a v ktorej sa domáha zrušenia rozsudku Arbitrážneho súdu Košice pod sp. zn. 3C/1559/2012 zo dňa 19.01.2012.

Dôvodom tejto žaloby je okolnosť, že predmetný rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe tzv. rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je takto kvalifikovaná aj v judikatúre súdov Slovenskej republiky. Žalobca v žalobe poukazuje na to, že rozhodcovská doložka je neprijateľná zmluvná podmienka, dojednaním ktorej došlo k porušeniu predpisov na ochranu spotrebiteľa, a to ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Z uvedeného vyplýva, že sú tu predovšetkým zákonné dôvody, o ktoré sa predmetná žaloba opiera, pričom je úlohou súdu prvého stupňa, aby tieto dôvody vyhodnotil a v spojitosti s ustanovením § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní sa vyporiadal s otázkou, či skutočne sú tu dôvody pre zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku.

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má v tomto kontexte len sekundárny význam a ako bolo vyššie naznačené, riešenie otázok procesného charakteru, ktoré je potrebné vyriešiť v konaní o ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012, nemajú dopad na nutnosť, aby sa súd prvého stupňa vyporiadal so všetkými zákonnými dôvodmi, ktoré by mohli byť podkladom pre zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku.

Okolnosť, či eventuálne Ústavný súd Slovenskej republiky vysloví, že došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa (žalovanej) v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo/1/2012 z dôvodu nepatričnosti odôvodnenia, ktoré malo meritórny charakter, hoci rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky takýto charakter nemalo, nemá v zmysle vyššie uvedenej argumentácie skutočne priamy dopad na rozhodovanie súdu prvého stupňa o otázkach, ktoré je potrebné riešiť v tomto konaní vedenom na súde prvého stupňa.

Nemožno súhlasiť s názorom žalovanej uvedeným v odôvodnení jej odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, že by rozhodnutie tohto súdu bolo arbitrárne, a to najmä z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

Súd prvého stupňa vo svojom uznesení náležite poukázal na to, akým zákonným ustanovením sa pri svojom rozhodovaní riadil a uviedol základné myšlienkové postupy a smery, ktoré ho privedli k zamietnutiu návrhu žalovanej na prerušenie konania.

Odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že Ústavný súd Slovenskej republiky ako jeden z vrcholných ústavných orgánov v našom štáte, ktorý však nepatrí do sústavy všeobecných súdov, preskúmava ústavné aspekty kvality súdnych rozhodnutí, avšak priamo sa nezaobera vecnoprávnymi problémami.

Tieto dôvody považuje odvolací súd v kontexte vyššie uvedeného za dostatočné, najmä so zreteľom na to, že aj v predmetnom prípade ide o rozhodnutie procesného charakteru, ktoré dáva odpoveď na všetky podstatné otázky ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktoré je potrebné v tejto veci aplikovať. Ako bolo vyššie naznačené, konanie na Ústavnom súde Slovenskej republiky vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/1/2012 nemôže byť kvalifikované ako riešiacie otázku, ktorá môže mať (zásadný) význam pre rozhodnutie súdu. Súd prvého stupňa sa musí totiž na základe vlastnej činnosti - zistenia skutkového stavu na základe adekvátneho dokazovania a pri posúdení právnych predpisov, ktorých aplikácia sa navrhuje v žalobe, vyporiadať so základnou otázkou, či došlo k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa v zmysle § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z..

Správne preto postupoval súd prvého stupňa pokiaľ návrh na prerušenie konania v predmetnej veci zamietol.

Preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd uznesenie ako vecne správne potvrdil.

V konečnom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách tohto odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolanie nie je prípustné.